

při čemž se neklade tolik váhy na obecnou směnnou hodnotu. Objednávka plakátů pro individuální potřeby podniku je tedy podle toho smlouvou o dílo, protože nejde o výrobek všeobecné směnné hodnoty, nýbrž o výrobek podle individuální potřeby objednatelovy a záleží na způsobu provedení, zejména na textu plakátů. Pro rozhraničení obojího druhu smluv nezáleží na tom, zda předmětem dodávky jsou věci zastupitelné. (Srov. čl. 338, 271 a 301 obch. zák.) Takovými věcmi jsou totiž, které se obvykle určují podle váhy, počtu a míry, u nichž tedy nezáleží na individualitě uvnitř druhu. I kdyby se považovaly plakáty objednané za takové, že jeden může zastupovat druhý, nemění to nic na rázu smlouvy, kterou byly objednány. Rovněž na tom nezáleží, zda zhotovitel vyvine individuální činnost k výrobě, zda použije strojů nebo pomocníků, to je možné při předmětech obojího druhu smluv. Již z uvedených důvodů není řízení vadné proto, že o bezvýznamné vlastnosti plakátů jako věcí zastupitelných nebyly provedeny důkazy dotazem u odborových firem a znalci. Ostatně jde o otázku právní, o níž nelze připouštět důkazy a také důkaz dotazováním u odborných firem nebyl ani v první stolici vůbec nabízen. Ježto při smlouvě o dílo, když sejde z objednávky, si výrobce musí odpočísti, co ušetřil následkem nevykonání práce a žalovaná vznesla námitku, že žalující firma ušetřila 90% celé ceny a nabídla o tom důkaz znalci, odvolací soud právem shledal řízení první stolice neúplným, protože tento důkaz znalci nebyl připuštěn.

Čís. 10796.

Tvrzení povinného v rekursu proti povolení exekuce, že o jeho jmění bylo zahájeno vyrovnání, není novotou.

Soud povolující exekuci nemůže vyšetřovati ve vyrovnacích spisech, zda vymáhaná pohledávka podléhá vyrovnání. Neplyne-li z návrhu na povolení exekuce ani z jeho dokladů, že vymáhaný nedoplatek pojistných dávek z nemocenského pojištění pochází z doby, uvedené v § 23 čís. 1 vyr. ř., jest návrh na povolení exekuce zamítnouti.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, R I 178/31.)

K návrhu okresní nemocenské pojišťovny povolil soud první stolice exekuci k vydobytí dlužných příspěvků. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: K exekučnímu návrhu připojený exekuční titul: platební výměr vymáhající věřitelky, nelze pokládati za dostatečný exekuční titul vzhledem k vyrovnacímu řízení, zahájenému dne 6. května 1930 o jmění dlužníka a vzhledem k předpisům § 10 (2), § 23 čís. 1 vyr. řádu. Ježto příspěvky k sociálnímu pojištění, o jichž vydobytí tu jde, požívají ve vyrovnacím řízení přednostního práva jen, byly-li splatné za vyrovnacího řízení nebo ne dříve než tři roky před jeho zahájením, není z platebního výměru zřejmo, až do jaké výše požívají tohoto přednostního práva příspěvky likvidované do 2. února 1930 bez udání počáteční lhůty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

§ 3 ex. ř. sice nestanoví, jak tvrdí stěžovatel, že se návrh na povolení exekuce má vyřídit bez šetření, nýbrž stanoví jen, že se povolení exekuce stane, pokud zákon jinak neurčuje, bez ústního jednání a bez slyšení odpůrce. Ale § 55 druhý odstavec ex. ř. stanoví, že se povolení má státi bez vyšetření. Proto exekuční soud nemohl vyšetřovati ve vyrovnacích spisech, zda vymáhaná pohledávka podléhá vyrovnání. Že se povinný octl ve vyrovnání, nebylo v jeho rekursu novotou. Vždyť se zahájení vyrovnacího řízení oznamuje vyhláškou (§§ 3, 4 vyr. ř.), vyhlášení vyrovnání má soud exekuci povolující dbáti z úřadu, ježto předpis § 10 (1) vyr. ř. jest právem velícím. Výkaz o nedoplatku pojistných dávek z nemocenského pojištění byl jen tehdy vykonatelný za vyrovnacího řízení, když z něho plynulo, že vymáhaný nedoplatek nepodléhá vyrovnání (§ 54 ex. ř. a § 10 vyr. ř.), ježto pro jiný nedoplatek nebylo lze exekuci povolit. Ježto první soud nesměl konati šetření o tom, zda nedoplatek pochází z doby vytčené v § 23 čís. 1 vyr. ř., a z návrhu ani z výkazu nedoplatku to neplynulo, byl návrh na povolení exekuce právem zamítnut.

Čís. 10797.

Třebaže nebyla rekursním soudem v usnesení, jímž bylo zrušeno rozvrhové usnesení prvního soudu a nařízeno mu, by ustanovil nový rozvrhový rok a znovu rozhodl, vyhrazena pravomoc, zůstal postižené straně opravný prostředek vyhrazen pro dovolací rekurs z usnesení, jež bylo v právním důsledku zrušovacího usnesení napotom vydáno rekursním soudem.

Názorem, z něhož vycházel rekursní soud ve zrušovacím usnesení, byl v dalším jednání vázán i první i rekursní soud. Neřídil-li se však tímto názorem při dalším rozhodování ani první ani rekursní soud, nelze dovolacímu soudu přihlížeti k právnímu názoru rekursního soudu vyslovenému v důvodech druhého rozhodnutí a jest věc naopak posuzovati jen s hlediska důvodů vyslovených rekursním soudem ve zrušovacím usnesení.

Exekuční soud není v rozvrhovém řízení ani oprávněn ani povinen, by sám od sebe konal šetření o nárocích veřejných orgánů a vysvětloval anebo doplňoval nejasné nebo neúplné přihlášky.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, R I 283/31.)

V usnesení ze dne 20. dubna 1929, jímž rozvrhl nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, přikázal s o u d p r v é s t o l i c e eráru převodní poplatek v přednostním pořadí. R e k u r s n í s o u d usnesením ze dne 12. srpna 1929 k rekursu hypotekárního věřitele Alfreda P-a zrušil napadené usnesení a, nevyhradiv pravomoc, uložil prvnímu soudu, by znovu rozhodl. S o u d p r v é s t o l i c e usnesením ze dne 18. srpna